

»Ob solnčnem popoldnevu samo enkrat. Tedaj... tedaj sta stali z gospo Almo na verandi in govorili...«

Vera je umolknila. Gospa s črnimi lasmi je molčala, kot da čaka konca.

»Govorili sta o naju... o meni in o mojem možu. Nisem vsega razumela...«

»Ne spominjam se, gospa,« je dejala črnolasa gospa previdno in počasi. »Človek sliši in reče, naj je laž ali resnica. Morda celó o Vaju ni bilo...«

Gospa Vera je spoznala, da se nekaj grozanskega maje. Kot bi hotela zgrabiti z obema rokama, da se ne zruši, je planila z besedo:

»Gospa, ne tajite! Slišala sem natančno, razločila nisem vsega. Ne tajite!«

Črnolasi gospé je spreletel ustnice zagoneten smeh. Prepričevalneje nego poprej je dejala: »Ne spominjam se, gospa! Če je res kaj bilo in se govornica ni vzdržala, je znamenje, da je bila laž. Ne spominjam se več, kaj je bilo.«

Vera je postala vroča. Sladko prijazen, prepričevalen obraz črnolasko jo je dražil.

»In vendar morate vedeti...«, je dejala pridušeno. Oklepala se je zadnje možnosti. »Vi morate vedeti, gospa... Vajin prepis to pričuje... Vsa hiša govori...«

Neprijeten očitek je sprejela Vera na videz mirno. V ustnice se je ugriznila. Poslovala se je od gospé in odšla naglo skozi vrata...

Hotela je stopiti še k drugi gospé. Ni šla. Zakaž v duhu si je predstavljala njen leni sprejem, njene oči, ki se bodo pasle na njenem obrazu. In ničesar se ne bo spominjala! Ničesar! Le pomilovala jo bo, kot jo pomiluje trikot treh hiš, ki je razvedel, da se nekaj strašnega godi med njima... Kaj? —

Ne, ni šla; nikamor ni šla več... (Dalje.)

KOSEC.

TINE DEBELJAK.

Lunin srp
je omahnil čez hrib,
zvezda zadnja
je padla ta hip —
za pozabljeno sledjo
reže kosec s koso
čez hrib.

Kosi na široko,
reže na globoko:
Padaj, padaj,
travica zelena...
Z zarjo se hrbet mu krivi —
široko, globoko kosi
čez hrib.

Zvezde, pesem — Bog z vami!
In zarja za devetimi gorami!
Gori že beli dan,
gori že moška dlan,
iz zemlje težke se kadi...
Zadnjikrat zakosi
čez hrib.

Zadnjikrat zakosi čez hrib —
k zemlji je sklonjen hrbet.
O zemlja: človeka ukriviš
kot prožno vzmet!
Čez znojno čelo gre z roko,
na rame zadene koso ostro
in v solnce zravna se kot kip:
senca pade kot križ
čez hrib.

SANJAČI.

TONE SELIŠKAR.

(Iz spominov na Trbovlje.)

Sanjači iz sanj:
V modrici nebo, razpeti obok,
čist in lahak,
lep, očiščen saj, oblakov nocoj.
Pod njim: — Mlade deklice
med rože gredo,
ptički v gnezdih pojo,
žene doje v dehtenju cvetk,
rudarji strme v prelepi svet.

Prebujenje. Resnica v dan:
Ni, še ne bo!
Mlade deklice v tovarne gredo,
ptički pod kremplji umirajo,
žene drhte, misleč na smrt,
rudarji iz zemlje prstenih lic,
nad ozko dolino vzdih porodnic...

Sanjači v sebe gredo.
Meglo pred oči,
vino v srce —
potem o ptičicah drobnih pojo.